

Ἀντώνης Φωστιέρης

Δυό Ποιήματα

ΤΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ Στή Λίτσα

Τά αισθήματα είναι τό καλώδιο
Πού φτάνει στήν καρδιά τοῦ μηδενός.
Πόσο χαμένο αἷμα πόσα τραύματα
Καί πόσοι πεθαμένοι
Κάθε χειμώνας πού ἔρχεται εἶναι κι ὁ τελευταῖος
"Ἐνα παγόθουνο πού κατεβαίνει τούς ὠκεανούς μᾶς συναντᾶ.
"Ἐνας σθησμένος ἥλιος λέει ἀκόμα τὸνομά του λάμποντας.

Πόσο σπαταλημένο αἷμα πόσα αισθήματα
"Ἐνας πολτός
Μάτια ζυμωμένα σέ ἀξεδιάλυτο ὄλον
Περνοῦν στρατοὶ στά ἐπουράνια χάη
"Ομοβροντίες στό στενό ἀέρα.

Τά αισθήματα είναι τό καλώδιο
Πού φτάνει ἀπ' τήν καρδιά μας στά μεσοῦρανα
Φέρνει τούς πάγους καί πυροδοτεῖ τούς ἥλιους μας
Εἶναι ὁ τηλεγράφος γιά νά μιλάμε καί στούς πεθαμένους.

Η ΦΥΣΑΡΜΟΝΙΚΑ

Εἶσαι στό βάθος καί σ' ἀκούω πού τραγουδᾷς
Εἶσαι τό βάθος μέσα σου κρυμένος μένω·
"Ἡ φυσαρμόνικα πού φτάνει μέχρι ἐμᾶς
Κρατάει στό χέρι της δρεπάνι ἀκονισμένο.

"Ὅλα τά πράγματα πού δέ θά δῶ γελοῦν σαρδῶνια
Λάμπες φθορίου μοῦ φωτίζουνε τόν ὕπνο·
"Ὁ ὕπνος κόλαση κιδρώτας στά σεντόνια
Σέ τρώω μέ τῶς μέ κηροπήγια στό δεῖπνο.

"Ἄ πόσο οἱ μέρες μέ θαραίνουν τίς θαραίνω
Μέ τυραννάνε τά ἐνθύμια κι ὁ θυμός·
Πόσο στυφό τό σάγαπῶ σέ στόμα ξένο
Πόσο σπασμένος τῶν ποιημάτων μου ὁ ρυθμός.

Ἀντώνης Φωστιέρης